

PRESSFOTOGRAF I NATUREN

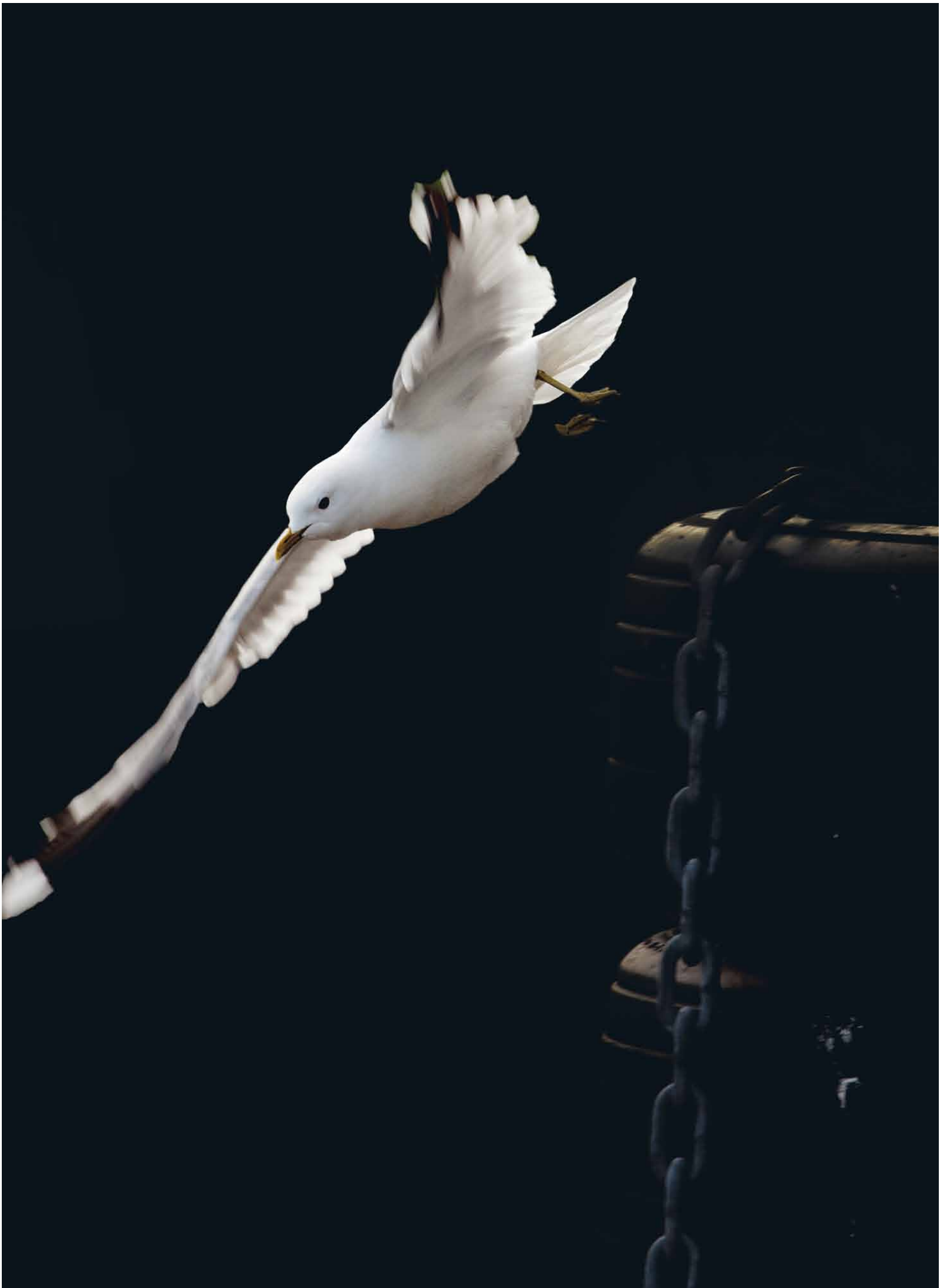

foto _____

INGEMAR D KRISTIANSEN

Naturbilder tillhör inte vanligheterna i dagstidningar. Ingemar D Kristiansen på Sydsvenskan bevisar att natur och journalistik hör ihop.

text _____ **Magnus Fröderberg**

foto _____ **Ingemar D Kristiansen**

LÅT MIG TA ett exempel. Under ett möte på Sydsvenskans Lundaredaktion bestämdes att de skulle göra en artikel om problemen med vildsvin kring friluftsanläggningen Skryllegården.

– Vi borde ha bilder på vildsvinen, sa Ingemar D Kristiansen men fick motstånd från redaktionen som menade att det inte skulle gå eller hinnas med till morgondagens tidning.

Ingemar försäkrade att han skulle klara av det och ringde kommunens jägare för att få tips om var han kunde hitta vildsvinen.

– Jag brukar aldrig vara så kaxig utan överraskar hellre när bilderna väl är tagna. Jag är rädd för att det inte ska bli några bilder om jag lovar något.

När han fann vildsvinen var ljuset knappt och trots max-ISO på sin Canon Eos 1D Mark II gick slutartiderna ner mot 1/10-dels sekund. De brusiga bilderna fungerade trots allt i artikeln.

– Nu har jag fått nya kameror som klarar svagt ljus bättre. Jag har två Canon Eos 5D Mark II och en 1D Mark III. Jag hoppas på att få en Mark IV snart som har ännu lägre brus.

Långa teleobjektiv är svåra att undvika om man ska fotografera vilda djur. Ingemar har tills nyligen släpat runt på Sydsvenskans 20 år gamla 600 mm/4 som väger bly.

– Vi har skaffat ett 500 mm/4 med bildstabilisering som är ett rejält lyft. Det är både lättare och skarpare.

Ingemar är inte så intresserad av tekniken i sig, men är mån om att ha rätt prylar.

– Jag skulle gråta om jag missade något för att jag inte hade bra utrustning.

När vi träffas på ett kafé i Stockholm är han i stan för att bevaka det kungliga bröllopet tillsammans med några kollegor. Ingemar har fått en poolplacering framför Slottet där 500:at kommer att behövas. Efter en veckas bröllopsbevakning drar Ingemar vidare norrut med telet för att fotografera älg utanför Gävle.

Det räcker inte bara med ett långt tele för att få bra bilder av vilda djur. Det gäller att veta hur man ska närma sig dem.

– Jag har jagat i 20 år och har lärt mig att klä och röra mig rätt. Jag har alltid handskar på mig och ofta en balaklava också. Bilen är faktiskt ett bra gömsle.

Ingemar rör sig oftast i de marker där han jagat och därför känner väl.

– Som regel går jag ut före gryningen och upplever hur naturen vaknar till med sin fågelsång och det magiska morgonljuset. Jag sätter mig inte på måfå utan väljer en plats nära en stig där djuren går.

Kunskapen som jägare och rutinen som fotograf gör sitt till för att bilderna ska bli bra. Han understryker hur viktigt det är att alltid vara beredd. Att ha kameran rätt inställd och redo när något händer.

– Nyligen satt jag och fikade när en fasan och en råbock kom ut ur skogen. Då gällde det att vara snabb. >

Storcken har komit tillbaka till Skåne. Här syns den vid Vombsjön.

Han fotograferar som regel med manuell exponering i morgonljuset och med automatik tillsammans med exponeringslås under dagen.

NATURINTRESSET LIGGER DJUPT hos Ingemar. Brodern Ragnar som frilansade för Sydsvenskan och Kvällsposten tog med honom ut i skogen för att fotografera kronhjort och där började någonting gro hos Ingemar.

Egentligen skulle han bli polis men fotointresset som han fått från far och syskon ledde honom till mörkrummet på Skånska Dagbladet som femtonåring. Han började som kopist och vid sjutton blev han pressfotograf. Sveriges yngsta.

– Jag hade ju inte körkort så jag fick åka taxi till jobben.

Några år senare träffar han sin blivande fru. Svärfar visar sig vara yrkesjägare och tar med Ingemar ut på jakt.

Nu jagar inte Ingemar längre. Men som jägare kom naturupplevelsen alltid i första hand och det är samma sak när han är ute med kameran – bilderna är i första hand dagboksanteckningar.

– För fjorton dagar sedan var jag ute och tog bara fyra bilder. Sen satt jag bara och njöt. Ändå kom en bild på ett uppslag i söndagsbilagan.

Ett problem är att kamerans ljud skrämmer bort djuren.

– En gång tänkte jag »Men Ingemar, lägg ner kameran, du har tusentals bilder av rådjur«. Istället tittade jag bara på djuren en lång stund. Hade jag tagit bilder skulle de ha försvunnit snabbt.

Beslutet att lägga ner kameran kom också från erfarenheten att det måste hända något i en bild för att den ska vara bra.

– Det kan man se i bilder av Brutus Östling och Mirelle de a Lez. Det händer alltid något intressant i deras bilder, menar Ingemar.

Kanske är det naturligt för en pressfotograf att leta efter berättelsen i varje bild. Många naturbilder som används i tidningen är tagna

JAG HAR JAGAT I 20 ÅR OCH HAR LÄRT MIG ATT KLÄ OCH RÖRA MIG RÄTT. *Ingemar D Kristiansen*

när Ingemar varit ute privat, men ibland har han åkt ut på planerade fotograferingar. Eftersom naturbilder är svåra att helt förutse har han åkt ut i hemlighet.

– När jag fotograferade havsörnar var det bara bildchefen som visste vad jag höll på med. Vi gjorde samma sak när jag skulle fotografera björn. Risken var att det inte skulle bli något, men till slut blev det sju sidor i tidningen.

NATURBILDER I EN DAGSTIDNING kan kännas främmande, men läsarna gillar det.

– Natur är jävligt viktigt och jag får mest respons från läsarna på naturbilder.

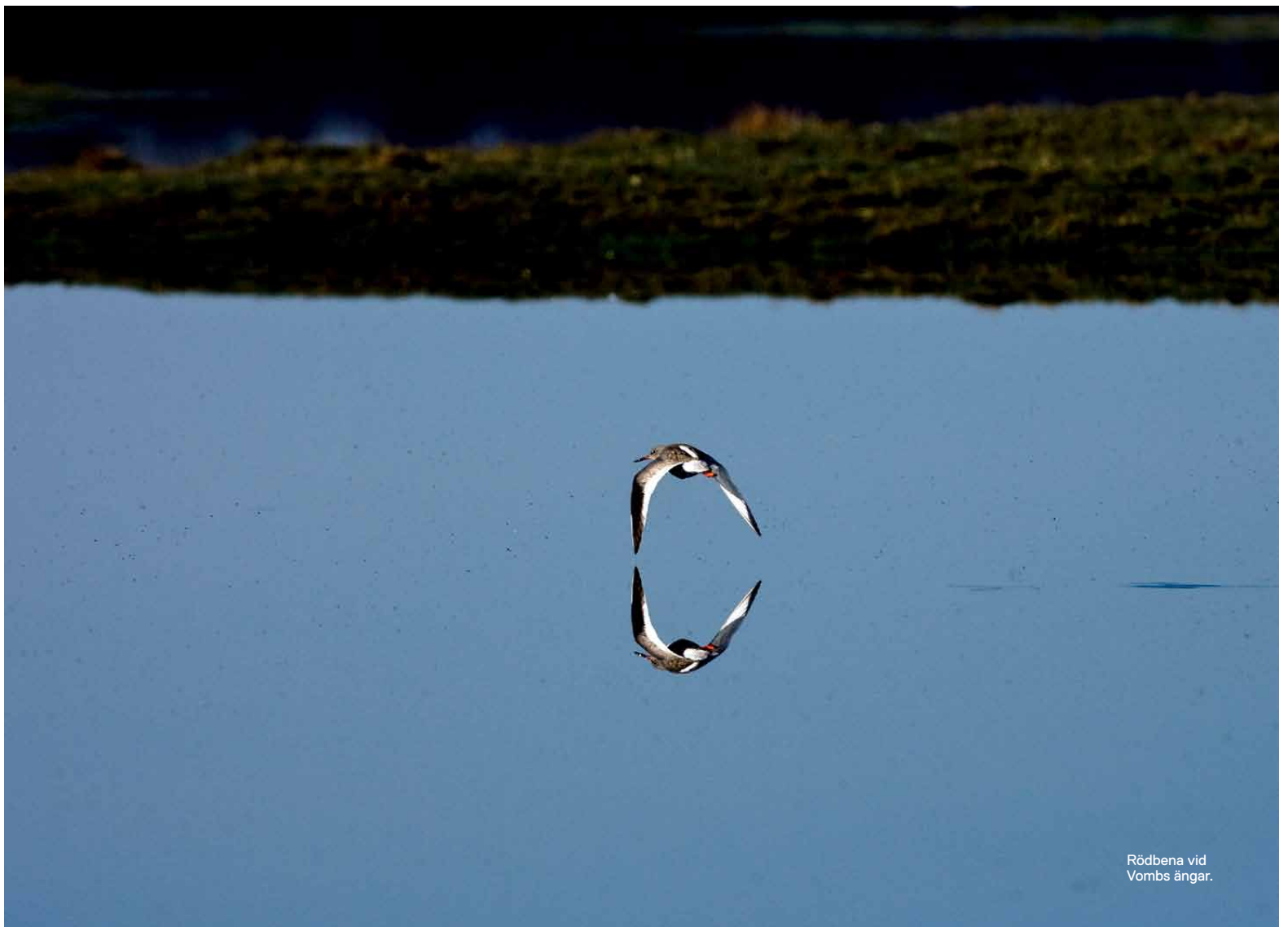
Mellan 1985 och 2008 jobbade han nästan uteslutande på Sydsvenskans lokalredaktion i Lund. Vid ett tillfälle när han fotograferat hornugglor som bodde i de sjuka träden i Lundagård mitt i stan blev reaktionerna från läsarna enorma. Det startades en namninsamling för att rädda ugglorna.

Samtidigt menar Ingemar att man inte kan ha naturbilder i tid- >

Vita dovhjortar vid
Övedskloster.

Rödbena vid
Vombs ängar.

NATURUPPLEVELSEN KOMMER ALLTID I FÖRSTA HAND.

Ingemar D Kristiansen

DET MÅSTE HÄNDA NÅGOT I EN DJURBILD FÖR ATT DEN SKA VARA BRA. Ingemar D Kristiansen

En ungbock möter revirbocken och visar sin underkastelse

ningen för ofta. Det måste finnas något att berätta. De ska inte bara finnas som dekoration.

Därmed inte sagt att han låter bli att ta bilder som bara är snygga.

– Jag tar mycket makrobilder, men jag visar aldrig dem på tidningen. Jag har gjort några förstoringar till mig själv och andra. Nu har jag lovat en gallerist att ställa ut och de bilderna måste ju sälja.

Vad som är en bra bild säger sig Ingemar ha svårt att bedöma, utom när det gäller sportbilder. Inför den här intervjun har han skrivit ut ett 40-tal av sina bilder, satt upp dem på väggen på Sydsvenskans bildredaktion och låtit sina kollegor tycka till om urvalet. Det kan han göra eftersom klimatet på bildredaktionen är prestigelöst och väldigt kamratligt.

Fotograferna på Sydsvenskan träffas varje fredag och utser veckans bild, en händelse som bildchefen Lars Dareberg ofta bloggar om.

– Vi röstar rätt lika, så nog kan jag bedöma bilder.

Efter 37 år som pressfotograf vore det väl konstigt annars, men Ingemar D Kristiansen är en ödmjuk man som inte vill framhäva sig. Han vet vad han kan, men framhäver hellre sina kollegor.

– Vi har så många duktiga unga fotografer på tidningen. Vi berömler varandra för lite i Sverige.

Trots många år i yrket är det sällan något tar emot för Ingemar.

– Det är fortfarande en kick att bli publicerad, säger Ingemar och avslöjar att när han ska ha ett stort jobb i tidningen så vaknar han innan tidningen kommit på morgonen. _____

INGEMAR D KRISTIANSEN

FOTO: MAGNUS FRODERBERG

Alder 52 år.

Bor i Lund.

Yrke Pressfotograf sedan 1975, då Sveriges yngste. På Sydsvenskan sedan 1985.

Utmärkelse Årets naturbild 2009.

Familj Fru och två vuxna barn samt barnbarn.

Utrustning 1 st Canon Eos 1D Mark III, 2 st Canon Eos 5D Mark II. Objektiv mellan 16 och 500 mm. Har alltid med sig en kompaktkamera.